

Liceul "Simion Stolnicu" orasul Comarnic
Casa a III a A
Anul școlar 2012/2013

NR. 3

Gânduri pentru prieteni

COPRINS

1. *DACĂ-MI APLEC SMERIT GENONCHII*
2. *MOZEUL ȘCOLII*
3. *PRIMĂ VARĂ, ANOTIMP AL BOCORIEI*
4. *SOSIREA PRIMĂVERII*
5. *2 APRILIE, ZIUA INTERNAȚIONALĂ A CĂRȚII PENTRU COPII*
6. *PARADISUL ANIMALELOR*
7. *PAGINA PRIETENILOR*
8. *SĂ NE CUNOAȘTEM*
9. **CAMPIONII**
10. *EDITURA CARMINIS*
11. *EXCURSIE*
12. *SĂ NE AMUZĂM*

Dacă-mi aplec smerit genunchii

Dacă-mi aplec smerit genunchii,
 Și mâinile mi le-mpreun
 Nu mă gândesc să fie, Doamne,
 Nici cel mai drept, nici cel mai bun...

Și nu te rog să-î dai nici haruri,
 Nici minte cine știe cât...
 Mi-ar fi destul să-l văd că-mi crește
 Nici prea frumos, nici prea urât,

Și nu l-aș vrea nici prea cuminte,
 Și nici din cale-afară-neban,
 Nici prea de tot supas s-asculțe,
 Dar nici să râdă de ce-î spun.

Și mai ales, aș vrea să simtă
 În orice păș din trai, mereu,
 Că cel mai credincios prieten
 Î-oi fi de-a pururi numai eu...

Elena Farago

„Toamna copilăriei”: „Mireasmă de gutuie într-un iatac bătrân”
 (Ion Pillat)

Oamenii mari, pentru că au fost mai întâi copii, primesc uneori daruri ale cerului. Copiii de altădată devin călăuzele neștiutorilor prunci în lume. Îi vor îndruma într-o realitate pe care nimeni nu o cunoaște deplin, care se lasă explorată, niciodată stăpânită. La rândul lor, sunt chemați în lumea pierdută a începuturilor. S-au grăbit să evadeze de acolo, să devină responsabili, importanți, știu, dețin, și-au stabilit scopuri, ținte...

Cum poți să te desprinzi din noianul iluzoriilor priorități și să te întorci? Să îți fie dată, ca în poemul același Ion Pillat, regăsirea: „În toamna desfrunzită m-am întâlnit, copil” („Întoarcere”)

Și mai este posibil drumul înapoi? Ca noi să nu uităm ferecate obloanele acelei vârste, ne sunt dați copiii. Și dacă, între timp am devenit înțelepți, știm că toate adevărurile sunt acolo. Ne scuturăm de aroganță, de egoism și îi urmărim, pentru că, în realitate, noi avem de învățat. Ei au venit aici prin noi, fiind ei înșiși. Știm atâtea despre eficiență, competiție, clasamente...Ei ignoră, în simplitatea lor, toate astea. Ne iubesc pe noi, iubesc găzele, cățelușii, pisoi...Lecția lor: iubirea. De aici încolo, totul : adevărul, altruismul, prietenia, înțelepciunea. Ce vor deveni ei este un mister. Dacă drumul începe cu iubire, vor ajunge tot ce poate fi mai minunat: oameni.

Prof. Gabriela Vișean

Motto: „ Acolo unde pecetea românească abia se mai deslușește în portul, obiceiul, cântecul și jocul părinților noștri, școala își are rolul nu numai de colecționar și păstrător, ci și de salvator.”

Ioan C. Petrescu

MUZEUL ȘCOLII

Școala noastră este legată de un spațiu și un timp istoric bine definite, cu o încărcătură nobilă, ce merită păstrate și cinstitute peste veacuri.

Prințul George Valentin Bibescu, cu generozitatea-i recunoscută, donează o parte din moșia sa împreună cu materialele de construcție necesare, și la 1894, prin munca voluntară a locuitorilor din Comarnic, se pune piatra de temelie a școlii. În anul 1895 prima promoție de elevi termină cursurile în noua școală.

Iată descrierea acestei școli dintr-un document redactat în anul 1894 : „*Localul școlii este construit din bârne, vârghe, acoperit cu șindrilă și posedă 3 camere, din care una era foarte spațioasă și este destinată elevilor, iar celelalte două sunt destinate învățătorului (ca locuință) și cancelariei.*”

În perioada imediat următoare, până la jumătatea secolului al XIX-lea, sunt menționați mai mulți învățători, precum: Voiculescu, Ion Niculescu și Ioan Grigorescu, care devin diriginți (directori) ai școlii.

În anii 1927-1928, școala, dovedindu-se neîncăpătoare, a fost extinsă, din nou, cu ajutorul material și financiar al prințului Bibescu și cu munca voluntară a localnicilor. Vechii construcții i s-au adăugat încă două săli de clasă și o sală pentru muzeu.

Lucrările s-au desfășurat sub conducerea învățătorului Ioan C. Petrescu, care îndeplinea și funcția de diriginte-director.

Documentele vremii descriu localul școlii astfel: „*Clădirea era impunătoare, cu clase și ferestre mari, cu fațada orientată spre șosea, iar cele două laturi de nord și de sud închideau o curte mare pentru recreația copiilor. Spatele clădirii era continuat cu o verandă acoperită, susținută de stâlpi de lemn, unde elevii se adăposteau pe timp de ploaie. Pereții verandei erau ornați cu portrete de țărani, fete și băieți, în mărime naturală, desenați în cărbune de învățătorul Petrescu. Scările pentru intrarea învățătorului erau făcute în serpentine, pe locul unde astăzi se află scările intrării monumentale.*”

Pe lângă calitățile de iscusit dascăl, domnul învățător și director Ioan C. Petrescu a avut un merit deosebit prin realizarea „muzeului școlii și al satului”, așa cum era menționat în

documente în anul 1927.

O adresă de la Ministerul Instrucțiunii Școalelor și a Culturii Poporului Român menționa următoarele: „*În exercițiul financiar din 1928, cu ordinul de plată 20926 de la capitolul XVI, art.16 din luna noiembrie, vi s-a pus la dispoziție suma de 2000 lei pentru organizarea muzeului demonstrativ, înființat pe lângă acea școală, rămânând ca actele justificative să le prezentați conform Legii contabilității generale a Statului. Vă rugăm ca de urgență, să ne înaintați acele acte, spre a se trimite Înaltei Curți de Conturi, pentru descărcarea scriptelor contabilității acestei Administrațiuni.*”

Acești bani au fost folosiți pentru confecționarea dulapurilor cu geam pentru exponate.

Multe dintre piese erau aduse cu trenul din diverse părți ale țării. Corespondența acestui dascăl cu persoane interesate de tradiție este elocventă.

Arhivele județene păstrează documente care menționează locurile de unde erau aduse piese pentru muzeu. Astfel, în anul 1931, Școala de Arte și Meserii din Odorhei face cunoscut faptul că a expediat prin CFR o ladă cu vase pentru expoziția din muzeu.

La vremea aceea muzeul cuprindea o hartă a României Mari lucrată în lut, colecții de port național, de obiecte de uz casnic din ceramică și lemn, icoane pe lemn și pe sticlă, manuscrise în alfabet chirilic, cărți vechi, piese valoroase de numismatică și chiar un tablou de Grigorescu.

În anul 1935 domnul director Petrescu publica un volum – „Muzeul școalei din Comarnic”, care făcea o descriere minuțioasă a exponatelor, ca într-un album de artă.

Acest muzeu a constituit un punct de atracție pentru miile de vizitatori din țară și de peste hotare. Printre vizitatorii școlii și ai muzeului din Comarnic s-au remarcat personalități, precum Marele Voievod Mihai. Acesta venea aici pe bicicletă, de la Sinaia, însoțit de un ofițer din garda regală. Domnul Petrescu îi ținea de fiecare dată câte o lecție de folclor și istorie, încântându-l.

De-a lungul timpului, muzeul a fost întreținut de alți oameni pasionați de istorie și folclor. Printre aceștia se remarcă profesorul Teodor Neacșu, director al Clubului Elevilor, și profesorul de istorie al școlii, Paul Necula.

Și în momentul de față, acest muzeu este un loc care face legătura cu trecutul, cu originile noastre, povestind prin exponatele sale simplitatea vremurilor de demult. Este o oază de istorie, mult apreciată de vizitatori, într-o lume computerizată.

Profesor Cristina Ilincuța

„Ziua în care Domnul a creat speranța a fost probabil și cea în care a zămislit primăvara.”

Bern William

PRIMĂVARA, ANOTIMP AL BUCURIEI

Proiectul județean *„Primăvara, anotimp al bucuriei”*, inițiat de Liceul „Simion Stoilnicu” în parteneriat cu ISJ Prahova, CCD Prahova, Clubul copiilor „Martha Bibescu”, Comarnic și Primăria orașului Comarnic s-a aflat anul acesta la cea de a II-a ediție.

Mulțumim pe această cale tuturor participanților, parteneri, cadre didactice și elevi și prezentăm aici lucrările care au obținut **premiul I la etapa I - secțiunea colaje**.

NEDELCU I.- SIPICĂ C
CLASA PREGĂTITOARE
ȘCOALA PROFESIONALĂ
SPECIALĂ BREAZA
Prof. DREDEANU MANUELA

PANDELE ALIN -CLASA III
ȘC. GIMN. „B. P. HASDEU”
CÂMPINA
Prof. SĂBĂNGEANU ADINA

BĂȘEANU NICOLETA CLASA I
ȘCOALA PROFESIONALĂ
SPECIALĂ BREAZA
Prof. VIȘOIU MIȘETA

IRIMESCU VLAD –CLASA II
ȘCOALA PROFESIONALĂ
SPECIALĂ BREAZA
Prof. ROȘCA MARTA

MODIGĂ EDUARD- CLASA V
ȘCOALA PROFESIONALĂ
SPECIALĂ BREAZA
Prof. TĂTULESCU ANTONIA

MACHEDON AIDA - CLASA I
ȘCOALA PROFESIONALĂ
SPECIALĂ BREAZA
Prof. ȘERBULEA ANCA

CONSTANTIN ELENA CLASA II
ȘCOALA PROFESIONALĂ
SPECIALĂ BREAZA
Prof. IVĂNICĂ VASILICA

VÎJEU MIHAI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ
VĂLENII DE MUNTE
Prof. COMIȘEL ADRIANA

ASAFTEI ROBERT- CLASA IV
ȘCOALA PROFESIONALĂ
SPECIALĂ BREAZA
Prof. DOHOTARIU RODICA

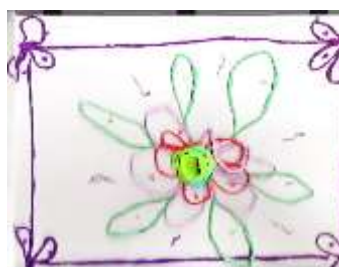
ASAFTEI ROBERT- CLASA IV
ȘCOALA PROFESIONALĂ
SPECIALĂ BREAZA
Prof. TALMACIU ELENA

BADEA ALEXANDRU- CLASA IV
ȘC. GIMN. SPECIALĂ FILIPEȘTII
DE TÎRG
Prof. BRĂNESCU SIMONA
NICOLETA

ȘERBĂNESCU CRISTIAN- CLASA
III A ȘCOALA GIMNAZIALĂ
STREJNICU
Prof. ANTONIE MIHAI

PREDA ADRIANA-CLASA V
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ
VĂLENII DE MUNTE
Prof. MIU ANGELICA

VIȘA CLAUDIU – CLASA V
ȘCOALA PROFESIONALĂ
SPECIALĂ BREAZA
Prof. VIȘOIU MIȘETA

ENE SILVIU - CLASA III B
ȘCOALA GIMNAZIALĂ
STREJNICU
Prof. CONSTANTINESCU FLORICA

MANEA ADRIAN –CLASA IX
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ
VĂLENII DE MUNTE
Prof. CERNAT GABRIELA

înv. Ioana Vișan

Sosirea primăverii

(Premiul I la concursul județean „Primăvara, anotimp al bucuriei”)

A trecut iarna cea grea, iar în locul ei a sosit mândra primăvară!

Din zăpadă s-a ivit un ghiocel. Plină de veselie, micuța floare albă strigă:

- Bine ai venit, primăvară!

Auzind acel strigăt, nu peste mult timp, toporașii, apoi păpădiile, brândușele margaretele vor ieși la lumină. Copacii vor înmuguri, iar trilurile păsărelor, venite de departe, se vor auzi cât e ziua de lungă. Soarele, acum palid, va scălda cerul, iar albinele își vor începe jocul prin flori.

Așteptându-și prietenii, ghiocelul începu să vorbească cu prima pasăre ce se odihnea pe creanga unui copac:

- Eu am vizitat foarte multe țări – începu pasărea dornică să împărtășească tuturor gândurile ei. Am fost în Turcia. Acolo am văzut palatele otomanilor. În Franța am văzut Turnul Eiffel, iar în Egipt m-am plimbat printre piramide...

- Și de ce te-ai mai întors!? întrebă firavul ghiocel.

- Dragă ghiocelule, oricât de mult mi-au plăcut acele țări,

tot mai bine este în țara mea, alături de tine, pe pajiștea aceasta ce se va umple curând de viață!

- Ce s-a mai întâmplat în țările pe care le-ai colindat?

- Odată m-am rănit la o aripă, iar o fetiță m-a luat. Am adormit de durere, iar când m-am trezit eram într-o odaie, iar aripa îmi era bandajată. Am stat câteva zile la acel copil până ce m-am însănătoșit, apoi mi-au dat drumul. M-am grăbit spre casă! Acum trebuie să plec să îmi refac cuibul. Pe curând, ghiocelule!

- Pe curând!

Seara, ghiocelul se înveli cu zăpada care mai rămăsese și începu să se gândească la ce i-a spus rândunica și la cum ar fi să ajungă și el, ca vestitor al primăverii, în acele țări minunate, dar, până să deslușească acele taine, adormi.

Picioarea Adriana clasa a III-a A

2 APRILIE, ZIUA INTERNAȚIONALĂ A CĂRȚII PENTRU COPII

„... nu e alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților.”

(MIRON COSTIN)

În săptămâna „ Să știi mai multe, să fii mai bun”, pe 2 aprilie, am „sărbătorit” și noi, prin activități interesante și atractive, cartea pentru copii.

Doamna Bi, așa-i spun colegii noștri mai mari doamnei bibliotecare, ne-a invitat .. „la ea acasă”, adică la biblioteca școlii, unde ne-a pregătit o prezentare de carte, alături de ghicitori, întrebări, fișe de lucru și , bineînțeles, *Mesagerul cărților* primit de toți cei care au fost activi și au răspuns corect.

PARADISUL ANIMALELOR

(Lucrare ce a obținut Premiul III la Concursul Național de Povești,

organizat de revista „Preparandia” în colaborare cu ISJ Arad)

Era o secetă cumplită. Arșița soarelui a distrus orice urmă de vegetație și oamenii se descurcau foarte greu și nu își mai puteau hrăni animalele, așa că se hotărâră să le sacrifice. Se duseră dar în atelierul lor să își pregătească instrumentele pentru a putea începe sacrificarea lor. Vaca a simțit ce vor urma să facă stăpânii ei și a plecat împreună cu vițelul, porcușorii de guineea, caii, găinile, rațele și curcile, cărora li s-au alăturat chiar și câinele și pisica. Trecând pe lângă o casă au văzut un porc ce scăpase și el ca prin urechile acului de la tăiere și vaca l-a invitat în cercul lor de călători:

- Hai cu noi prin lume, porcule, poate vom găsi locuri mai îmbelșugate!
- Bine, vă urmez cu plăcere, dar să știți că tare îmi este foame !
- Găsim noi ceva de mâncare, căci asta ne-a făcut pe toți să pornim la drum, spuse câinele morocănos.

Merseră ei ce merseră și întâlniră un șoarece, trei porumbei, o capră și o nutrie torturați de foame. Nu puteau pleca, fiind închisi într-o cușcă uitată de stăpânii lor. Vaca reuși să strâmbe poarta cu coarnele, iar câinele și caii reușiră să tragă de grilaj și astfel biete animale au fost eliberate. Se alăturară grupului și plecară pe un drumeag ce ducea spre munte, nădăjduind că seceta nu a ajuns și acolo. Pe drum li s-au mai alăturat și alte animale care urmau să fie sacrificate de stăpânii lor. Se făcea noapte și trebuia să își găsească adăpost. Foame și setea le chinuia din greu. Departe, în inima pădurii, se auzea un susur de izvor. Au plecat în acea direcție, sperând că își vor potoli măcar setea. Cu toții erau obosiți, așa că înaintau cu greu. O șopârlă și un șarpe se bucurau de ultimele raze de soare de la apus și priveau plictisiți spre gloata de animale care se apropia. Reptilele erau bucuroase și nu erau deranjate de căldură. Pentru ele era o binecuvântare vremea aceasta. Ajunși la izvor, avură o mare surpriză. Izvorul era subteran, așa că nici gând să se poata adăpa. Aici câinele intră în acțiune și își arată utilitatea, era doar un husky siberian și știa ce trebuie să facă.

- Aceasta este o treabă pentru mine, spuse câinele, și începu să sape cu ghearele lui puternice și îndată ajunse la izvor.

- Nu vă îngrămădiți și beți pe săturate, căci va trebui să mergeți mai departe, spuse unul dintre cai - care părea mai inteligent.

Animalele au băut apă, au mâncat rădăcinile aflate în preajma izvorului, apoi s-au adăpostit cum au putut la poalele câte unui copac și au adormit. Spre ziuă au fost trezite de un zgomot teribil - niște vânători încercau să împuște animalele ce le ieșeau în cale. Un urs, un porc mistreț și chiar și o căprioară fugeau disperați în inima pădurii. O ciocănitoare se auzea în depărtare și parcă le chema să se adăpostească din fața puștilor dezlănțuite. Grupul nostru de animale era și el îngrozit și nu știa cum să ajute bieteile animale sălbatice. La un moment dat, caii și câinele săriră din adăpost și o luară la fugă în direcția opusă animalelor sălbatice, ademenindu-i pe vânători în altă direcție, iar vaca i-a adăpostit pe fugari în culcușul ei, scăpându-i astfel de puștile zgomotoase ale vânătorilor. După ceva vreme s-au întors și caii cu câinele. Vânătorii le pierduseră urma, așa că s-au întors în siguranță la culcușul lor. Acum grupul animalelor se îmbogăți cu o pereche de căprioare, una de mistreți și chiar și cu un urs. Când au realizat că sunt în pericol, capra și vaca încercară să se ascundă, dar ursul observă temerea lor și le zise:

- Nu vă speriați, după tot ce ați făcut pentru noi, nu o să vă fac niciun rău. Mai bine hai să ne gândim încotro să mergem, pentru că nu va dura mult și vânătorii vor fi din nou aici pentru a-și aduna prada.

Așa au plecat cu toții și au ajuns în vârful muntelui, unde au găsit un grup de ecologiști, care înființase o fermă cu scopul de a ajuta animalele prigonite de secetă. Mare le-a fost mirarea când au văzut acolo animale din toate colțurile lumii. Din Australia erau o pereche splendidă de canguri și câte una de ornitorinci, lemuri și koala. Din vastul deșert Sahara o vulpe de deșert își etala frumoasa blană. Din savana africană o pereche de gheparzi se întindeau leneși, curățându-și tacticos blana, zebrele zburdau în voie la umbra copacilor, un popândău privea uimit spre mulțimea nou sosită, maimuțele săreau dintr-un copac în altul, iar struții ciuguleau curioși tot ce strălucea în soare. Oamenii aveau o grijă deosebită față de animale și amenajaseră fiecărui animal habitatul original din care venea. Era o rezervație imensă, un paradis al animalelor, iar oamenii au fost încântați să le primească și pe noile sosite și să aibă grijă de ele, așa cum și-ar fi dorit. În fiecare zi soseau grupuri de animale în cautarea hranei și locul se transformase într-o imensă Arca a lui Noe, care avea un singur țel: salvarea și perpetuarea speciilor de animale, replantarea pădurilor și astfel voiau să salveze planeta de la un dezastru ecologic.

de Clinci Rareș Mihail clasa a III-a

PAGINA PRIETENILOR

NE PLACE SĂ DĂRUIM!

Proiect educațional „Micii voluntari ai binelui”

Școala gimnazială Liliești, jud. Prahova

Prof. înv. primar Georgeta Iuliana

Cojocaru

Inst. Mihaela Angelica Irimia

„Dăruiește și vei primi” – Skipp Ross

Este minunat să fii mereu prezent printre oameni cu inima și sufletul, să-i ajuți necondiționat acolo unde este nevoie. A ajuta pe cel de lângă tine este o lecție de viață, care odată însușită, generează fericire personală celui care

înfăptuiește. Este o onoare să fii voluntar în comunitatea unde trăiești, să-ți pese de cei din jur.

Atunci când dăruiești iubire, primești iubire, când respecti, ești respectat.

Piatra de încercare a omeniei e fapta bună, căci omenia nu se manifestă în vorbe, ci în fapte.

Toate aceste valori pot fi cultivate în conștiința copiilor prin participarea directă la acțiuni. A trezi și a dezvolta spiritul voluntariatului la copii, a cultiva valorile lui, ar putea fi una dintre sarcinile de seamă ale educatorilor, un spirit care transformă valorile sociale în principii de conduită personală.

Prin aceste activități, copiii vor înțelege că valoarea unui om rezidă în ceea ce este capabil să dea și nu în ceea ce este el capabil să primească.

Activitatea de voluntariat reprezintă un element esențial al tuturor societăților, ea fiind reglementată și în România, din anul 2001. Faptul ca voluntariatul este de interes public, fiind inițiat în folosul altora, am considerat că este și de datoria noastră ca dascăli să-i învățăm pe copii, dar și pe părinți, să identifice problemele comunității și să se implice în rezolvarea lor.

Acțiunea comunitară este din ce în ce mai mult percepută nu atât ca eveniment ce are loc în școală, cât mai degrabă ca un fenomen ce promovează un angajament, în spiritul serviciului public și al responsabilităților civice.

Proiectul Educațional „MICII VOLUNTARI AI BINELUI”, inițiat de profesor pentru învățământul primar Cojocaru Georgeta Iuliana, inst. Irimia Mihaela, învățător Șandru Diana, cadre didactice la Școala Gimnazială Liliești și psiholog Bulgaru Florina Denis, în parteneriat cu Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Prahova, Primăria Băicoi, Casa de Cultură Băicoi, Centrul de Îngrijire a Persoanelor Adulte cu Handicap Liliești- Băicoi și Centrul Social-Comunitar.

„Raza de Soare” Băicoi, răspunde nevoii de a organiza activități care să urmărească:

- Promovarea ideii de voluntariat ;
- Cultivarea spiritului și valorilor voluntariatului în conștiința copiilor, părinților;
- Dezvoltarea spiritului civic, formarea elevilor ca viitori cetățeni responsabili ai comunității din care fac parte;
- Dobândirea unui comportament responsabil față de persoanele aflate în dificultate;
- Dezvoltarea comportamentelor prosociale, proactive ;
- Dezvoltarea interesului cadrelor didactice de a se implica în activități de voluntariat în comunitatea în care locuiesc;
- Contactul cu lumea reală.

În cadrul proiectului au fost desfășurate mai multe activități având ca scop strângerea de fonduri pentru achiziționarea unor „daruri ” pentru persoanele vârstnice de la Centrul de Îngrijire a Persoanelor Adulte cu Handicap Liliești- Băicoi și copiii de la Centrul Social-

Comunitar „Raza de Soare” Băicoi. Elevii claselor I B, a II-a B și a III- a A de la Școala Gimnazială Liliești, sub îndrumarea cadrelor didactice coordonatoare, au confecționat măștișoare și felicitări pentru organizarea unei expoziții cu vânzare și, din banii obținuți, dar și din donațiile părinților și ale unor sponsori, au achiziționat dulciuri, alimente și rechizite pentru a fi oferite din „suflet pentru suflete”.

Primul pas fiind făcut, am continuat drumul.

Sub egida „Din suflet pentru suflete”, micii voluntari au împărțit cozonaci și ouă roșii „bunicilor” de la Centrul de Îngrijire a Persoanelor Adulte cu Handicap Liliești- Băicoi, au susținut un program artistic („În întâmpinarea Sfintelor sărbători Pascale”) și au inițiat discuții cu persoanele vârstnice vizitate, punte de legătură pentru următoarea întâlnire.

Cu ocazia sărbătoririi zilei de 9 Mai, Ziua Europei, am desfășurat o activitate comună „nepoți- bunici”, în cadrul căreia s-au confecționat stegulețe, s-au realizat desene și afișe în vederea organizării unei expoziții cu titlul „Suntem mândri cetățeni europeni”. Micuții școlari au fost nespuse de emoționați, iar bătrânii, nespuse de fericiți să-i aibă alături. Au cântat, au discutat despre copilăria de ieri și cea de azi, au împărțit gânduri și sentimente, și-au dăruit unii altora zâmbete și clipe de neuitat.

Și, pentru că voluntariatul presupune responsabilitate, elevii au demonstrat că nu le pasă doar de persoanele care au nevoie de sprijin, ci și de sănătatea mediului înconjurător. Ecovoluntarii claselor I B și a III- a A, implicați în derularea proiectului, au desfășurat o activitate de ecologizare în zona blocurilor de la Liliești. Au împărțit pliante cu conținut informativ și afișe realizate chiar de ei, au derulat o campanie cu privire la importanța păstrării unui mediu mai curat, mai sănătos.

Ultima activitate din proiect a fost cea mai așteptată de micuții școlari. Au oferit prietenilor de la Centrul Social-Comunitar „Raza de Soare” Băicoi, atât o rază de soare și un surâs inocent de copil, dar și câte un pachet de rechizite și dulciuri. Întâlnirea a avut un mare impact în rândul elevilor. Au desfășurat competiții sportive, jocuri dinamice, ștafete, în urma cărora elevilor li s-au oferit daruri, dulciuri și diplome. Pentru toți copiii prezenți la activitate, colegii de la Centrul Social-Comunitar „Raza de Soare” Băicoi, au organizat o tombolă. S-au bucurat împreună, au petrecut „ clipe de neuitat”, au legat prietenii, au trăit emoții și sentimente nemaiîntâlnite.

Dorim continuarea acestui proiect și în anii școlari viitori și implicarea unui număr mai mare de voluntari.

Să ne cunoaștem

Bună,

Mă numesc **Botoacă Fabian Yosif** și sunt elev în clasa a III-a A.

Sunt un copil cuminte și timid. Nu prea am încredere în mine. De multe ori sunt cu gândurile aiurea.

Îmi place mult să desenez și să mă joc pe calculator. Cel mai mult însă îmi plac vapoarele. Doamna învățătoare mă laudă întotdeauna când îmi citește compunerile. Acolo pot să-mi las imaginația să zboare.

Chiar dacă am mulți prieteni printre colegii de clasă, aș dori să cunosc și alți copii. Aș putea să le povestesc despre excursia mea din vacanța de vară de anul trecut. Am fost cu mama o lună, în Italia, la mătușa mea.

Vreți să fiți prietenii mei?

Bună,

Sunt **Evelina**, am 10 ani și sunt elevă în clasa a III-a A.

Sunt o fetiță cuminte deși...cam zburdalnică.

Citesc mult, îmi place matematica și în timpul liber mă uit la televizor. Am o colecție de șervețele la care țin foarte mult.

Fac parte din echipa de karate dar sunt încă la început și nu am reușit să iau decât o medalie. Abia aștept să mă duc cu echipa în tabără la mare. Va fi mult antrenament însă voi putea sta și la plajă!

Îmi place mult să dansez. Am făcut cursuri de dans sportiv . Am renunțat deoarece erau foarte multe antrenamente și nu mai aveam timp să mă pregătesc pentru școală.

Cea mai bună prietenă a mea este Denisa . Suntem colege de clasă și ne ajutăm la lecții. Ne jucăm împreună de câte ori avem timp. Ne și certăm câteodată, dar ne împăcăm repede.

Vreți să vă jucați cu noi?

CAMPIONII

interviu cu colegii nostri
Ingrid Dulamă și **Radu Peticică**

Denisa Staicu: Știu că amândoi sunteți sportivi foarte buni și faceți parte din „Clubul Sportiv Vulturul Comarnic”, practicând karate. Vă rog să le spuneți cititorilor noștri de când practicați acest sport și de ce l-ați ales, de ce vă place?

Ingrid Dulamă: Practic acest sport de 4 ani, de la vârsta de 6 ani și 3 luni. Mi-a plăcut pentru că este mai mult decât un sport, este un exercițiu de control și autocontrol. L-am ales pentru că îmi place să fac sport, iar în orașul nostru era singurul club sportiv.

Radu Peticică: Eu practic artele marțiale de 4 ani, mai exact din 6 iunie 2009.

De ce practic? De când m-am născut karatele au fost la mine acasă. Tatăl meu este sensei (antrenor), drept pentru care la vârsta de 9 zile, am primit un kimono și centura neagră, în mod simbolic, de la Sensei Simion - antrenorul tatălui meu. Acest lucru m-a motivat foarte mult și mi-am dorit să am centura neagră cu adevărat.

Denisa: Radu, tatăl tău îți este antrenor..... Îți este mai greu decât celorlalți... sau dimpotrivă?

Radu: Da, tatăl meu este și sensei, sincer îmi este mai greu deoarece totdeauna trebuie să fac cât mai corect pentru a-l mulțumi. Dar dacă privim partea bună a acestui lucru, trebuie să mărturisesc că sunt foarte mândru de tatăl meu!

Denisa: De câte ori pe săptămână vă antrenați?

Ingrid: Antrenamentele se fac de două ori pe săptămână, marțea și vinerea - câte două ore -, însa atunci când avem competiție facem antrenament aproape zilnic.

Denisa: Ce înseamnă un antrenament la karate, cum vă antrenați?

Ingrid: Începem întotdeauna cu dojos (repetarea principiilor din karate), apoi facem încălzirea, după care facem kihon, kata și kumite.

Denisa: În vacanțe faceți antrenamente?

Ingrid: Da, karatele trebuie practicate mereu, chiar și în vacanța.

Radu: În vacanțe de obicei participăm la stagii de pregătire, chiar în luna august urmează să participăm la stagiul de vară de la

mare. Abia aștept! Vom face antrenament pe plajă, după care vom intra în apă!

Denisa: - Cum vă descurcați la școală, dacă trebuie să mergeți la antrenament, veniți obosiți, nu prea mai aveți timp de lecții?

Ingrid: Nu îmi neglijez școala, îmi fac temele înainte de antrenamente.

Radu: Încerc să fac față amândurora, dar țin să-i mulțumesc doamnei învățătoare pentru faptul că de câte ori a fost nevoie ne-a înțeles.

Denisa: Știu că mergeți la concursuri atât în țară cât și în străinătate. De la care dintre competiții aveți amintirile cele mai frumoase?

Radu: Așa este. Am participat la multe competiții atât în țară cât și în străinătate, la care am obținut în total 18 medalii. Fiecare competiție are farmecul ei, însă cea mai impresionantă pentru mine este Cupa europeană organizată în Serbia. A fost prima mea competiție în străinătate. Aici am învățat un lucru, **respectul domina vârsta, înălțimea și caracterul.**

Ingrid: Mi-a plăcut concursul din Serbia pentru că a fost primul meu concurs afară din țară. Mi-a mai plăcut cel european de la Brașov din 2012, dar în mod deosebit mi-a plăcut concursul de budokai de la București din acest an.

Denisa: Le spuneți și cititorilor noștri care sunt cele mai bune rezultate ale voastre de până acum?

Radu: Cele mai bune rezultate le-am obținut în Serbia: 2 medalii de aur și una de bronz, aur la kumite și kata individual, iar bronz la kata sincron.

Ingrid: Până acum am 23 de medalii dintre care majoritatea sunt de aur.

Denisa: Care este concursul ce vi s-a părut cel mai dificil? Ce s-a întâmplat?

Ingrid: Toate au un grad de dificultate, însă îmi amintesc concursul de la Săcele când am pierdut în semifinală fiindcă am lovit fără control adversara și am fost depunctată.

Radu: După cum spuneam am obținut în acești 4 ani 18 medalii, însă cea mai grea competiție, pentru care am muncit foarte mult a fost Cupa Sei-Budokai la care am obținut locul 2 – medalia de argint. Acest stil de arte marțiale este cel mai greu, nu oricine participă. Trebuie să fii foarte bine antrenat pentru că loviturile sunt foarte dure (pe bune – cum s-ar spune).

Denisa: Ce simțiți când sunteți pe podium, la ce vă gândiți?

Ingrid: Sunt fericită de fiecare dată când iau locul I și mă bucur pentru rezultatul obținut, iar când sunt pe locul II sau III îmi propun ca la

următorul concurs să fiu pe cea mai înalta treaptă a podiumului.

***Radu:** Ingrid are dreptate! Bucuria îți umple sufletul, simți ca ai reușit și că nu ai muncit degeaba! Nu contează pe ce treaptă a podiumului ești, cel mai mult contează că ești acolo!*

***Denisa:** Vreți să continuați acest sport și când veți fi mai mari? La ce performanțe vă gândiți?*

***Ingrid:** Da, vreau să practic în continuare acest sport și îmi doresc să ajung un karateka de valoare.*

***Radu:** Am să practic artele marțiale cât voi trăi. Karateul nu include doar partea sportivă, ci și dezvoltarea capacităților spirituale așa că pe lângă faptul că îmi doresc să obțin centura neagră, vreau să deslușesc și tainele spiritualității.*

Reporter, Denisa Staicu -clasa III-a A

... din amintirile noastre...

NĂVODARI- august 2011

CAMPIONATUL EUROPEAN- oct. 2011

RUPEA, BRAȘOV- 21 IAN 2012

**SEI BUDOKAI – KARATE FULL CONTACT,
BUCUREȘTI-IUNIE 2013**

Dacă doriți, puteți vizita pagina noastră de facebook:

<https://www.facebook.com/clubulsportivculturalcomarnic?fref=ts>

... RADU PETRICĂ LA ȘI INGRID DULAMA

EDITURA CARMINIS

Dacă în primul număr al revistei noastre vă purtam într-o „aventură a cunoașterii” oferită de materialele de la *Editura EDU* din Târgu Mureș, acum vă invităm să continuați această aventură prin auxiliarele didactice ale *Editurii Carminis* din Pitești, pe care noi le folosim de câțiva ani la toate orele de curs și care ne oferă prilejul să lucrăm independent, în perechi sau pe echipe exerciții cu diferite grade de dificultate, ne dau informații interesante, care vin să le completeze pe cele oferite de manuale, lecturi tematice, jocuri și teme de reflecție, teste și teme de lucru acasă.

Vă recomandăm aceste lucrări realizate cu profesionalism și dragoste, lucrări care vin atât în ajutorul elevilor cu dificultăți de învățare, cât și al celor capabili de performanță.

***Maí mult verde, maí mult albastru
ecologia pe înțelesul celor mici
—opțional pentru clasa a III-a, Editura Carminis—***

Începând cu „*A fost odată*”, lecțiile opționalului propus de cei de la *Carminis* îi poartă pe cei mici într-o lume în care eroii îndrăgiți de ei – din lumea poveștilor și desenului animat – devin protagoniștii unor întâmplări neobișnuite.

De multe ori, acest „*A fost odată*” nu este formula ce, atunci când era rostită de bunica, ne ducea spre tărâmurile de vis, unde Făt-Frumos învingea întotdeauna și toți trăiau fericiți, ci semnifică diferența dintre o natură curată, cu vietăți care-și știau rosturile de mii de ani, și o natură poluată, sărăcită și bolnavă prin intervenția nesocotită a omului.

Astfel, Neghiniță va spune copiilor *Povestea fulgilor de nea*, prin intermediul căreia cei mici vor descoperi atât circuitul apei în natură, cât și caracteristicile apei și importanța acesteia pentru lumea vie, Degețica va face o călătorie în lumea *Apelor bolnave*, murdare, în care numai lacrimile fetei au mai putut învia peștii morți și face ca apa să capete din nou culoarea cerului..

Povestea aerului va fi depănată de Albă-ca-Zăpada, care este doborâtă acum de aerul lipsit de oxigen din căsuța piticilor și salvată de aceștia și de Peter Pan, ce-și închipuie în vis o lume în care poluarea aerului a devenit atât de mare, încât acesta devine de nerespirat. Micul personaj spune atunci un adevăr ce ar trebui să ne dea de gândit: „Nici cea mai rea vrăjitoare n-ar fi reușit să distrugă în așa fel frumusețile naturii.”

În călătoriile sale pe covorul fermecat, Aladin este uimit de frumusețile Terrei de odinioară, dar, dorindu-și să afle ce va fi în viitor, roagă Duhul lămpii să-l aducă în zilele noastre și este îngrozit de ceea ce vede. Din păcate, „vraja” Duhului pentru a vindeca Pământul este inofensivă, deoarece „Doar oamenii pot să repare ceea ce tot ei au stricat.”

Vraja florilor va îndulci tristețea prințesei închisă de părinți în turn de frica zmeului, iar Scufița Roșie, ajunsă elevă, îi va determina pe colegii ei să aibă micul lor parc în curtea școlii.

Și pentru că suntem în lumea poveștilor, vrăjitoarea, drept pedeapsă, va trebui să planteze în fiecare zi câte un pom.

Și tot așa vom continua pe tărâmul poveștilor cu Lizuca, Jack sau Hänsel și Grethel pentru a vorbi despre plante medicinale, rezervații naturale sau plante ocrotite de lege.

La sfârșitul fiecărei lecții sunt jocuri și exerciții, teme de portofoliu, teme pentru activități practice.

Cu un titlu sugestiv, cu lecții și imagini atractive, opționalul urmărește să realizeze educația ecologică a celor mici, dar și a celor mari, evidențiind pericolul în care se află bătrâna Planetă Albastră.

înv. Ioana Vișan

ECO - ARTĂ

EXCURSIE 07. 07. 2013

„Fiecare om are o patrie, restul sunt țări.”

Octavian Paler

...spre Cetatea Râșnov

...lecția de istorie

...orașul văzut din cetate...

Peștera Cetății...

Sf. Mănăstire Bucium

„Patria este pământul plămădit cu sângele și întărit cu oasele înaintașilor. Pentru ca să fie o patrie, trebuie mai întâi să fie religia strămoșilor, sfânta cuminecătură a sufletelor calde, adorație a acelor, care au fost și nu mai sunt decât țărână și oase.”

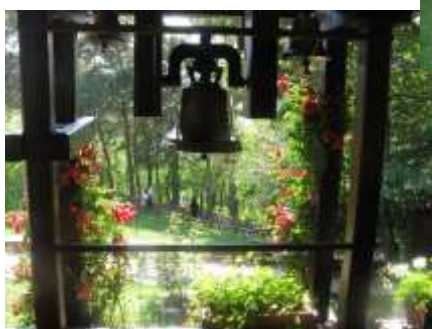
Barbu Ștefănescu Delavrancea

Templul lui Zamolxe (Templul Ursitelor)

Mănăstirea Șinca

Mănăstirea Brâncoveanu – Sâmbăta de Sus

Să ne amuzăm

- Ce mai e nou pe la școală? își întreabă un sportiv copilul.
- Mi-am prelungit contractul pentru clasa a IV-a încă pe un an!

Mama i se adresează lui Săndel, care făcuse numai prostii:

- Bine, măi Săndele, nu mi-ai promis tu mie că o să fii mereu cuminte?
- Ba da, mamă!
- Și eu nu ți-am promis că o să te pedepsesc dacă nu ești cuminte?
- Ba da, mamă, dar... cum eu nu mi-am respectat promisiunea, nici tu nu ești obligată să ți-o respecti!

- Mămico, știi vasul acela pe care l-a păstrat familia noastră din generație în generație?
- Da, dragul mamei!
- Generația mea l-a spart!

Un melc îi spune altui melc:

- Eu urc în cireșul acesta să mănânc niște cireșe!
- Dar, obiectează celălalt, suntem de-abia la începutul lunii mai și cireșul nu are încă fructe!
- E adevărat, admite primul melc, dar până o să ajung sus, va avea.

Gigel se întoarce supărat de la școală. Tata îl întreabă:

- De ce ești supărat, Gigele?
- Cum să nu fiu supărat, dacă iar mi-ai greșit tema!

Stimați cititori,

Începând cu acest număr, revista noastră și-a mărit echipa de redacție, astfel ni s-au alăturat mult mai mulți elevi, dar și colegi profesori.

De asemenea vă aducem la cunoștință faptul ca am obținut cod ISSN on-line, iar acest lucru ne îndeamnă să mergem mai departe.

ISSN 2286 – 4954

ISSN-L 2286 – 4954

Redacția

Prof. inv. primar **VIȘAN IOANA** - redactor,

Prof. **INCUȚA CRISTINA** - director,

Prof. **PETICUȚĂ ELENA** - tehnoredactor & grafician,

Prof. **VIȘAN GABRIELA** - redactor,

STANCU DENISA – eleva a clasei a III a A

DULAMĂ INGRID - eleva a clasei a III a A

CUNCI BAREȘ - elev al clasei a III a A

Dacă doriți să publicați în revista noastră vă rugăm să ne contactați la următoarea adresa de e-mail:

ivisan@ymail.com